

„Zdalo se mi to, nebo právě Chris Hemsworth unesl Labuťku?“ zeptala se Camilla ohromeně.

„Zdalo se ti to,“ řekla jsem. „To nebyl Chris Hemsworth. To byl...“

„... Banán,“ vydechla Emma. S Camillou jsme se na ni nechápavě otočily.

„Emmo?“

„Jestli si někdo zaslouží, aby se mu tak říkalo, pak tenhle... tenhle... Takhle nějak si představuju anděla,“ vykoktala. „Sakra, neměla bych tady slintat, měla bych zavolat policii. Moje výměnná studentka byla právě teď unesena.“

Lovila v kapse saka mobil. Camilla a já jsme udělaly to samé. V duchu jsem si říkala, že se pojmenování anděl k tomu blondátému zjevení hodí naprosto přesně. Celé to v sobě mělo něco nadpřirozeného.

„I když...“ Camilla přestala zadávat číslo a podívala se na nás. „Chceme ji opravdu dostat zpátky?“

„Camillo!“ vykřikla Emma pohoršeně.

„No jo, vždyť jo,“ pronesla smířlivě.

Pomalu mi začalo docházet, co se vlastně stalo. *Valérii unesli*. Roztráslý se mi ruce. Co když jí ten tajemný chlap něco udělá? Mobil mi vypadl ze zpocených rukou na zem.

„Do háje,“ vykřikla jsem našťvaně, když jsem uviděla rozbitý displej.

„Ach, bože!“ vykřikla vzápětí Camilla. „A mně se telefon vybil!“ rozčílila se Emma. „Protože jsem si s Callumem příliš...“

„To jsem nemyslela,“ skočila jí do řeči Camilla. „On se vrací!“

„*COŽE?!*“

Opětovně jsme všechny zíraly směrem k hradu do míst, kde před chvílkou zmizeli. A skutečně: byl tam. A za sebou táhl Valérii.

„Tentokrát překonala svůj vlastní rekord,“ zaslechla jsem Camillu. „Takhle rychle se jí ještě nikdo zbavit nechtěl.“

Nebylo mi do smíchu. V krku jsem měla knedlík. Naštěstí to vypadalo, že je Valérie v pořádku, i když byla rozzuřená a vyděšená. Blondák byl ještě dobrého půl kilometru daleko, ale stejně to vypa-

dalo, že vzdálenost k nám zvládl během deseti kroků. Ani na okamžik jsem ho nespustila z očí. V žádném případě nesmí Valérii nacpat do nějakého auta. Začala bych křičet a vzbudila pozornost v celém parku až k nádraží Waverley.

Ne, nepokusil se odtáhnout Valérii k žádnému autu. Opravdu ji přivedl zpět.

Pět kroků. Tři. A byl tu. Jak tohle dělá?

„Uff!“ vyhekla Valérie, když ji nešetrně postrčil na lavičku.

„Zbláznil ses?“ vyjela na něj Emma. Odvážně se mu postavila do cesty.

„Jak ses mohl opovážit jen tak unést naši kamarádku? To byl nějaký špatnej vtíp, nebo co?“ Camilla si stoupla vedle ní. Když se narovнала, přece jen díky své výšce a ve srovnání s křehkou Emmou dělala o něco větší dojem.

Přisedla jsem si k Valérii bledě jako stěna a povzbudivě jsem jí položila paži kolem ramen. Z toho, že ji Valérie okamžitě nesetřásla, bylo zřejmé, jak je mimo.

„To není vtíp.“ Pronikavě si prohlížel Emmu s Camillou po boku. „Některá z vás čtyř otevřela bránu. S tím se nežertuje.“

Už zase ta brána.

„Ne, to, co se tu právě odehrálo, bylo všechno, jenom nevtipné,“ prohlásila jsem. „Dnes odpoledne jsme byly na prohlídce v Mary King's Close a tam se nesmí na nic sahat. Takže si najdi nějakého jiného dveřníka.“

Pohledem sklouzl na mě a moji ruku na Valériiých ramenou. Na moji zraněnou ruku, jak mi došlo příliš pozdě, takže jsem doufala, že už mi neteče krev a že jsem Valérii neumazala.

Přimhouřil oči a mně se vzápětí udělalo mdlo.

Ou, ou.

Tenhle pohled jsem znala. Už jsem ho jednou viděla. To když mě paní Bellová přistihla, jak se tajně pokouším zapálit si cigaretu za budovou internátu. Měřila si mě, jako by mi pouhým pohledem chtěla vyhnat z plic všechnu kouř. Přitom jsem z té cigarety ani jednou nepotáhla.